

El tresor amagat de l'Iraq

espanyol aprovi aquest decret i continuï amb l'estratègia de fragmentació, desús i hostilitat contra el català. Criden els seus milers de socis i tota la societat civil dels Països Catalans a mobilitzar-se contra aquestes mesures. Apel·len els governs autonòmics i els partits polítics del País Valencià, les Illes Balears i el Principat de Catalunya a assumir com un punt fonamental de la seva actuació la defensa explícita de la unitat del català, el reconeixement legal d'aquesta unitat i el ple ús social i institucional de la llengua.

I, finalment, fan una crida a l'Institut d'Estudis Catalans a fer valer la seva autoritat com a institució que, per història, per llei i per manament dels seus estatuts, té encomanada la normalització coherent del català arreu de l'àmbit lingüístic.

Si en l'emfàticament celebrat aniversari de la Constitució espanyola –que hauria de ser dels drets, de les llibertats i dels deures democràtics– l'estat no vol acceptar una qüestió tan bàsica com el respecte i la promoció de la llengua de milions dels seus ciutadans; si l'estat dit “de les Autonomies” només serveix per a reduir la nostra llengua a parles “autonòmiques” separades i confinades a les respectives fronteres i a l'ús subordinat; en definitiva, si l'estat espanyol no assumeix els drets fonamentals dels catalanoparlants com a tals i no tracta com a pròpia la llengua que ens és pròpia, els ciutadans dels Països Catalans haurem de començar a proposar-nos, en justa correspondència, un tracte similar per a un estat que no vol ser el nostre.

*Eliseu Climent, Acció Cultural
del País Valencià;
Antoni Mir,
Obra Cultural Balear;
Jordi Porta, Òmnium Cultural*

A l'Iraq hi ha moltes dones capaces i preparades per liderar el país, que el menen cap a la democràcia. Però les dones encara estan molt poc representades en el Govern provisional de transició.

Ara que planifiquen l'estructura del futur Govern, el Consell de Govern iraquiana i l'Autoritat Provisional de la Coalició haurien de garantir-los, a les dones, un lloc just a la taula on es prenen les decisions.

Hi ha moltes dones iraquianes amb estudis. Són metgesses, advocades i enginyeres que ja lideren llurs comunitats respectives. I, malgrat l'educació que han rebut, hi ha encara moltes dones a l'Iraq que continuen sent mestresses de casa i que han aconseguit de fer funcionar les famílies i el país en general, tot i les dècades de guerra i d'abusos sota el règim de Saddam Hussein.

I, tot i amb això, som les dues úniques dones d'un Consell de Govern que té vint-i-cinc membres (la tercera que hi havia, Akila al-Hashimi, va ser assassinada el mes de setembre i encara no l'han substituïda). Nisrin Barwari, la ministra d'Obres Públiques, és l'única dona al Govern que es va nomenar al setembre.

Dels milers de jutges de l'Iraq, menys de quinze són dones, algunes de les quals són constantment recusades per raó de gènere. En l'àmbit local, especialment allà on els membres del Govern han estat triats per mitjà d'unes eleccions, la situació millora: el Consell Consultiu de la ciutat de Bagdad té trenta-set membres, sis dels quals són dones.

Com a part de la delegació de dones iraquianes professionals que ens vam reunir amb el president Bush i els seus consellers el mes passat, vam recordar-los que, també a la resta del món, són les lleis les que garanteixen que s'escolte la veu de la dona.

Els èxits més grans en aquesta matèria ens els mostren els països nòrdics: les dones són quasi el 40% del parlament suec, noruec i danès, i és allà on els partits han establert quotes, per tal d'assegurar la diversitat de candidats.

Hi ha altres models menys coneguts: Argentina té una quota del 30% de can-

didates a les eleccions nacionals; l'Índia exigeix que una tercera part de les regidories municipals siguin per a les dones; Uganda els reserva, com a mínim, un seient de cada districte parlamentari.

Un dels sistemes més innovadors per garantir la inclusió de les dones ha aparegut després de la guerra civil ruandesa. El país ha reservat quasi un terç dels vuitanta seients de la cambra baixa a les dones, que són triades en una elecció exclusivament femenina. Ara per ara, les dones ocupen un 49% del Parlament ruandès, el percentatge més alt del món.

Com podem adaptar aquestes innovacions a l'Iraq? Els Estats Units ens haurien d'ajudar a assegurar que el Consell de Govern reserve càrrecs de decisió a les dones en tots els nivells de govern, i pel que fa al procés d'elaboració constitucional, haurien de garantir-nos que hi fórem presents, com a mínim, en el mateix percentatge que en la població. Això encaixaria amb el compromís de nomenar cinc dones com a viceministres del Govern, haurien d'augmentar el nombre de dones en el Consell de Govern i en el Govern provisional que el seguirà, i haurien d'assegurar-se que aquestes dones tinguin, realment, un paper de lideratge a l'hora de construir un nou Govern i a l'hora de nomenar els alts càrrecs de l'administració. Haurien de garantir que homes i dones tenen els mateixos drets i les mateixes oportunitats, tant a la Constitució com a les lleis que la desenvolupen, i haurien de crear un consell consultiu en matèria de gènere que informe directament el cap d'estat i que tinga l'autoritat i la responsabilitat de garantir que hi estiguen representades les preocupacions de les dones iraquianes.

Les dones de l'Iraq estan preparades, tenen voluntat i són capaces de liderar. L'única manera d'integrar-les seria assegurar-ne la participació, per tal de fomentar la seguretat, la democràcia i l'estabilitat.

*Raja Habib Khuzai i Songul Chapouk
són membres del
Consell de Govern iraquiana
© The New York Times – EL TEMPS
Traducció: Maite Insa*